

spurgt efter Invaliditets- og Alderdomsfor- sikringskommissionen. Naa, jeg har jo ikke sidet saa længe som Formand for Kom- missionen, selv om jeg ogsaa tidligere har været Medlem af den, saa noget større An- svar for, at den har sidet i saa mange Aar, vil jeg ikke paatage mig, og det var maaske heller ikke just det ærede Medlems Mening, at jeg kunde have Ansvaret der- for. Jeg vil heller ikke anse det for rig- tigt at komme ind paa at drøfte, hvad der kan blive og forhaabentlig bliver Resulta- tet af Kommissionens Arbejde. Jeg vil blot for det første sige, at jeg haaber, at det skal blive muligt, inden denne Rigsdags- samling gaar til Ende, hvis den faar Lov til at vare sin ordinære Tid, at afgive Be- tænkning. Dernæst skal jeg sige, at der ikke for nogen, saa vidt mig bekendt, fore- ligger Berettigelse til at paastaa, — jeg tror, der blev sagt Reformpartiet, eller og- saa var det Venstre i Almindelighed, men det er for saa vidt ogsaa uden Betydning — at Venstre tilsigter at ophæve den nu- gældende Alderdomsunderstøttelseslov, fordi man gaar over til tvungen Folkeforsikring. Der er ikke noget som helst, saa vidt jeg ved, der berettiger til at frem- sætte en saadan Paastand, og jeg vil sige til det ærede Medlem fra Søndervinge, at naar han venter, at en almindelig Invali- ditets- og Alderdomsforsikring skal kunne gøre de nugældende Ulykkesforsikringslove overflødige, saa tager han efter min Me- ning fejl. Det ærede Medlem skal ikke vente sig noget i den Henseende. Det vilde ogsaa efter min Mening være urigtigt over- for de paagældende Arbejdere, om man tog en Ret fra dem, de allerede have nu, og sagde: Nu skulle I nøjes med det, I kunne faa efter de Regler, som vi efter den tvungne Folkeforsikrings Bestem- melser sætte ind, og den Ret, I have haft tidligere, maa I miste. Det vilde ikke være retfærdigt, og der er efter min Me- ning ikke noget, der berettiger til at tro, at Resultatet skulde blive et saadant.

Jeg har til Slutning nogle faa Be- mærkninger at gøre, som i alt væsentligt knytte sig til Ministeriet for offentlige Ar- bejder, specielt til den Del af det, der vedrører Statsbanerne. Jeg maatte maa- ske indskyde den Bemærkning, at naar jeg har ventet saa længe med at tale anden Gang — jeg tror, at det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) ogsaa var inde paa at kritisere dette —, var det, fordi jeg egentlig havde tænkt mig, at den højt- ærede Trafikminister havde faaet Lejlig- hed til at udtale sig, og jeg hellere vilde

have afventet det, inden jeg kom nærmere ind paa de Spørgsmaal, som jeg gerne lige kortelig vil berøre. Det er ikke sket, og den højtærede Minister for offentlige Ar- bejder faar tilgive, at jeg maaske kommer til at sige et og andet, som han lige saa godt kunde sige og egentlig havde større Ret til at sige.

Maa jeg lige gøre en Bemærkning om Lokomotivbygning. Den af Kommissionen afgivne Betænkning er bleven kritiseret, navnlig af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen). Jeg har ikke noget som helst Ansvar for Resultatet af Kommissionsbetænkningen, uden for saa vidt jeg i Fjor havde Lejlighed til her i Tinget at skitsere, hvad jeg tænkte mig kunde være det til Grund liggende for Kommissionens Arbejde, og for saa vidt Kommissionen i nogen Grad — men ogsaa kun i nogen Grad — har holdt sig til, hvad jeg i saa Henseende skitserede. Men idet jeg altsaa ikke i mindste Maade vil hæfte for de Satser, der ere nævnte for de nødvendige Tilskud, der eventuelt skulde ydes, for at man kunde gøre Forsøg med Lokomotivbygning, vil jeg overfor den stærke Fremhæven af, at det er en yder- ligere Beskyttelse — det er navnlig det ærede Medlem for Horsens Landkreds, der stærkt har understreget Beskyttelses- spørgsmaalet —, gerne gøre opmærksom paa, at vi jo gennem mange Aar, i alt Fald i al den Tid, jeg har deltaget ikke alene i Finansudvalgsarbejdet, men i det almindelige Arbejde paa Rigsdagen, have haft det Princip at foretrække dansk Ar- bejde, selv om det var en Del dyrere end udenlandsk. Man har haft en Margen, et Spillerum paa indtil 10 pCt. Om det end ikke nogetsteds har været fastslaaet, har det, tror jeg, under de skiftende Ministe- rier været den almindelige Opfattelse og en Forstaaelse med Rigsdagen, at indenfor denne Margen kunde man nok gaa noget højere for at faa dansk Arbejde. Nu har det været min Tanke — og jeg henstiller det til Overvejelse i Finansudvalget, hvad enten man nu maatte naa en Løsning af Spørgsmaalet i Aar eller ikke — at man kunde sige som saa: Hvad om vi i Stedet for saadan Aar for Aar at skulle gøre Forsøg, der desværre have vist sig at være forgæves, med at faa danske Fa- brikker til at gøre Tilbud sagde: I en længere Aarrække — Kommissionen har nævnt 15 Aar, og jeg har ikke noget imod ogsaa at sige 15 Aar — altsaa, i 15 Aar skulde vi bruge, hvis vi tage det højeste Tal, Kommissionen er kommen til, op